

lig forekommer det mig at være mærkeligt, at det ærede Medlem som Landmand interesserer sig for at faae Renten iweiret, thi særlig for Agerbrugets Vedkommende tror jeg, at dette er en Bestrævelse, som ikke fortjener at støttes. Nei, paa dette Punkt er jeg meget mere enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville). Naar dette ærede Medlem beklagede, at Udvalget ikke var naaet til en fuldstændig Adskillelse af Banker og Sparekasser, da kan jeg dele denne Beklagelse; men naar det ærede Medlem havde noget Haab om, at det skulde gaa bedre mellem 2den og 3die Behandling, da kan jeg ikke Andet end mistroste det ærede Medlem. Thi den Bei, ad hvilken han vilde gaa, har jeg allerede været inde paa, og den er ikke forekommet mig fremkommelig. Naar det ærede Medlem anbefalede, at vi overfor de bestaaende Banker, som tillige dreve Sparekasservirksomhed, skulde kræve en Udførelse af Sparekassesevirkningen, da er dette Noget, jeg har arbejdet paa i Udvalget. Jeg har forsøgt ikke een, men adskillige Redaktioner i denne Retning, men jeg har arbejdet under et saadant Tryk dels fra Sagtyndige og dels fra andre krigerske Medlemmer, f. Ex. fra det ærede krigerske Medlem for Fredensborg, at der blev gjort meget vanskeligt for mig at holde Stillingen. Smidlertid har jeg dog ført Spørgsmaalet saavidt igjennem, at det er kommet til en Konference derom med den høitærede Minister. Men da heller ikke Ministeren turde gaa saa vidt overfor de bestaaende Instituter, saa maatte jeg sige mig selv, at her havde jeg Valget imellem enten at tage, hvad jeg kunde faae, eller ogsaa slet ikke at faae Noget, og saa valgte jeg det Første, hvori jeg tror, at det ærede Medlem vil være enig med mig. Jeg vil dog imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at vi ikke have sluppet det helt og holdent; thi idet vi forlode de nuværende Instituter, satte vi en Bestemmelse ind om „10 Aar“, hvori der jo ganske vist er en Mening, nemlig den Mening, at hele dette Forhold staaar paa et Overgangstrin. Dette er en Ting, som vi maa komme tilbage til, og hvis det ærede Medlem og jeg skulde sidde sammen her om 10 Aar, saa skal jeg være meget villig til at arbejde videre med det ærede Medlem paa den fuldstændige Adskillelse. Med Hensyn til en Ting kan jeg dog maasse berolige det ærede Medlem overfor Mindretallets Forslag, og det er det, at Mindretallets Forslag i Virkeligheden ikke har noget Fortrin fremfor Udvalgets Flertalsforslag. De 25 pCt., som derved ere fastslaaede som Betingelse for, at en Bank skulde kunne drive Sparekasservirksomhed, have vi i Virkeligheden ogsaa. Naar det nemlig i Flertallets Forslag som Betingelse for, at en saadan Bank fremtidig kan nyde Lovgivningens Begunstigelser, er bestemt, at den ikke maa byde ringere Sikkerhed end den

nuværende Sikkerhed, da har Ministeren jo, hvis han vil benytte sig deraf, fuldstændig Afgang til at fastsætte den Betingelse, at Forholdet mellem Aktiekapitalen og de indfødte Midler ikke maa være ringere, end det nu er, og i mange Tilfælde er Forholdet jo ikke 25 pCt. nu, thi det stiller sig jo meget bedre. Derimod tror jeg ikke, at den høitærede Minister — det var maaste en Forstalelse — har ganske Ret, naar han mente, at en Forandring i en Sparekasses Vedtægter skulde behøve Ministerens Approbation. Der er efter Udvalgets Affattelse af Forslaget ikke længere Tilfældet; det var Tilfældet efter Regjeringsforslaget, men det have vi ikke troet at burde optage her i Flertallets Forslag, efter den hele forandrede Stilling, som vi have troet at burde give denne Sag. Men i alt Fald er der jo det, at en Forandring af Vedtægter ikke kan foregaa uden paa vedtægtsmæssig Maade. Selve Vedtægters Forandring er et af de Punkter, hvorom der skal være Bestemmelser i Vedtægten. Altsaa en Sparekassesevirkelse kan ikke fra Dag til Dag sætte Renten op eller træffe nye Bestemmelser om Pengenes Anbringelse, saadanne Bestemmelser maa træffes paa vedtægtsmæssig Maade, altsaa efter fornøden Overveelse. Heri ligger en ikke ringe Garanti mod Misbrug. For Resten skal jeg, inden jeg stilles fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, ikke unblade at udtale min Anerkjendelse af, at det ærede Medlem har vist den Resignation ikke at stille Ændringsforslag. Jeg tror, at, naar adskillige af vore Love af og til fremtræde i en noget vrang og disharmonisk Skikkelse, er Grunden dertil den, at der i Lovforslagene bliver indsat Ændringsforslag, som hvile paa en anden Aankgang og en anden Grundopfattelse, og som ikke er tilstrækkelig samarbejdet med den Rante, som selve Lovforslaget bæres af. Jeg tror, vi ville staa os godt ved, om vi altid mellem 2den og 3die Behandling havde en Redaktion af Sagen i sin Helhed, det tror jeg, vilde gjøre vore Love ikke blot smukkere, men ulige nyttigere. Det kan ikke negtes, at, for at en Lov skal have sin fulde og gode Virkning, er det nødvendigt, at dens Indhold er klart og let gaar op for Befolkningen i dens Helhed. So bedre redigeret i formel Henseende en Lov er, desto nyttigere vil den sikkert være. Til det ærede Medlem fra Bonfild (Buch), som ønskede, at vi mellem 2den og 3die Behandling skulde forfatte en Bantlov og føie den til det Udskift til en Sparekasselov, vi her have, vil jeg sige, at det er Noget, jeg ikke tror, at Udvalget vil paatage sig. Allerede det at af- fatte en ny Lov mellem 1ste og 2den Behandling er ikke en ganske sædvanlig eller i og for sig anbefalesværdig Fremgangsmaade; men mellem 2den og 3die Behandling at redigere en ny Bantlov og navnlig at sætte den ind i den Rantme,